

49 למנות נזירות כל ימי חייו, ומכאן ועד סוף העולם' הוא דבר שיש
50 לו קצבה, חמש מאות שנה.

51 הגמרא מביאה ראיה: וְהַתְּנִיא – וכן שנינו בברייתא, האומר 'הריני
52 נזיר כל ימי חיי', או 'הריני נזיר עולם', כיון שלא קבע זמן לנזירותו
53 הרי זה נזיר עולם, כאבשלום, ומותר לו לגלח שערו אחת לייב
54 חדשים. אך אם קיבל נזירות לזמן קצוב, אָפִילוּ מֵאָה שָׁנָה, או
55 אָפִילוּ אֶלֶף שָׁנִים, אף על פי שמתמא לא יחיה כל כך ויצטרך
56 לנהוג בנזירות כל ימי חייו, מכל מקום כיון שנתן קצבה לנזירותו
57 חלוק הוא בדינו שאין זה נזיר עולם, כאבשלום אֶלָּא נזיר רגיל
58 [ארוך] לעולם – לכל ימי חייו. הרי שיש הבדל בין דבר שיש לו
59 קצבה לדבר שאין לו קצבה.

60 חילוק נוסף בין 'מכאן ועד סוף העולם' לשערות ראשו: רַבָּה אָמַר,
61 שֵׁאֵנִי תוֹלֵה בְשַׁעֲרוֹת הוֹאֵל וּמוֹבְדֵלוֹת הן זו מזו, ולכן מפרשים
62 שקיבל נזירות נפרדות כשם שהשערות מובדלות, מה שאין כן
63 ימים שכל יום ויום סמוך לחבירו ואין הפסק ביניהם כלל, ואין
64 סיבה לפרש מה שאמר 'מכאן ועד סוף העולם' שכוונתו לנזירות
65 נפרדות שהרי ימי ההליכה אינם מחולקים. מקשה הגמרא: נָפִי יוֹמֵי
66 נָפִי – גם לגבי הימים, הֵא פְתִיב (בראשית א ה) וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
67 אֶחָד, ומשמע שהימים מובדלים זה מזה. מתרצת הגמרא: הֵתָם –
68 הפסוק 'יום אחד' לֹא דְמַפְסְקֵי מִהֲדָדִי הוּא – אינו בא לומר
69 שהימים מובדלים זה מזה, אלא מֵאֵי קָאָמַר – מה בא ללמדנו,
70 שֵׁימָא וְלִילֵיא חַד יוֹמָא הוּא – שהיום והלילה שלפניו נחשבים יום
71 אחד, וְלַעוֹלָם לֹא מַפְסְקֵי מִהֲדָדִי – אך באמת אין הימים מובדלים
72 זה מזה.

73 הגמרא חוזרת לשאלה הראשונה, מדוע ב'מכאן ועד סוף העולם'
74 אינו מונה יותר משלשים יום: רַבָּה אָמַר, לָמָּה דָּף אֶקְשׁוּי פּוּלֵי הָאֵי
75 – להתקשות כל כך, הרי שאני הֵתָם מלשונות אחרים שמתפרשים
76 כפשוטם, הֵתָא קְתַנֵּי ברישא 'הריני נזיר אחת', והמילה 'אחת'
77 נאמרה גם על הסיפא, דהיינו שאמר 'הריני נזיר אחת מכאן ועד
78 סוף העולם', וכיון שפירש 'אחת' על כרוך מה שהוסיף 'מכאן ועד
79 סוף העולם' כוונתו שיש לו טרחה בנזירות:

משנה

80 האומר 'הריני נזיר יום אחד', או 'הריני נזיר וְשָׁעָה אחת', או 'הריני
81 נזיר אחת וּמִחְצָה', בכל אחת מלשונות אלו הרי זה נזיר שְׁתַּיִם –
82 שתי נזירות של שלשים יום, שבאמירת 'הריני נזיר' חלה עליו
83 נזירות אחת, ואמירת 'יום אחד' היא כקבלת נזירות נוספת,
84 וכאילו אומר 'הריני נזיר ונזיר יום אחד', ואין נזירות פחות
85 משלשים יום:

נמרא

86 מקשה הגמרא: לָמָּה לִי לְמִיתְנָא כָּל הַנִּי – מדוע צריך התנא לשנות
87 במשנה את כל האופנים האלו שבהם מתחייב בשתי נזירות, די
88 היה לפרש את הדין באחד מהם, וממנו נדע לשאר הלשונות.
89 מתרצת הגמרא: צְרִיכֵי, דְאֵי תֵנָּא רק באומר 'הריני נזיר יום אחד',
90 היה מקום לומר שהֵתָא הוּא דְאֶמְרִינֵן – דווקא כאן אומרים שכיון
91 שאין נזירות חלה ליום אחד אֶמְשׁוּ לְהִכֵי קְמִינֵי תְרִתִּין – משום כך
92 מונה שתי נזירות, אֶבְל כשאמר 'הריני נזיר וְשָׁעָה אחת', היינו
93 אומרים דְלִמְנֵי – שימנה רק שלשים וְאָחַד יוֹם, קָא מְשַׁמְעֵנָּן לָן שגם
94 באופן זה עליו למנות שתי נזירות.

1 הגמרא מוסיפה להקשות: וְאֵימָא שְׁנִירוֹת סַתֵּם שָׁנָה היא, ושייך
2 בה לשון 'מלאת', כיון שיש שנה שימיה מרובים ויש שימיה
3 מועטים. מתרצת הגמרא: מִי מְנִינֵן לְיוֹמֵי – וכי שנה נמנית לפי
4 מספר הימים שבה, וְהָא רַבְּנֵי דְקִיֶּסְרֵי אָמְרֵי מְנִין שְׁאֵין מְנִינֵין יוֹמִים
5 לְשָׁנִים – מניין שאין משלמים את שנת הלבנה לשנת החמה על ידי
6 הוספת ימים, שְׁנַאָמַר בפרשת קידוש החדש, 'לְחֻרְשֵׁי הַשָּׁנָה/
7 ודורשים שְׁהֲרָשִׁים מִחֻשְׁבֵּין לְהַשְׁלַמַּת שָׁנִים וְלֹא יוֹמִים לְשָׁנִים:

משנה

8 מי שאמר 'הריני נזיר נזירות אחת גְדוּלָה, או שאמר 'הריני נזיר אחת
9 קְמִנָּה, או אָפִילוּ אמר 'הריני נזיר מִכָּאן ועד סוף העולם', בכל אלו
10 הרי הוא נזיר רק שְׁלִשִׁים יוֹם, לא פחות ולא יותר:

נמרא

11 הגמרא מבארת את דין המשנה, שאפילו אם אמר מכאן ועד סוף
12 העולם מונה רק שלשים יום. מקשה הגמרא: אָמַר – מדוע אינו
13 מונה יותר משלשים יום, וְהָא מִכָּאן ועד סוף העולם קָאָמַר, ומשמע
14 שרוצה להיות נזיר לעולם. מתרצת הגמרא: הֵכִי קָאָמַר – כך
15 מפרשים את דבריו, אֵרִיבָא לִי הָדָא מִילְתָּא – דבר זה שקיבלתי על
16 עצמי (נזירות שלשים יום) נראה לי ארוך וקשה פְּהִלִיכָה מִכָּאן ועד
17 סוף העולם.

18 מקשה הגמרא: תַּנֵּן (להלן ה), האומר 'הריני נזיר מִכָּאן עד מְקוֹם
19 פְּלוּנִי, אומרים כְּמָה יוֹמִים נמשכת ההליכה מִכָּאן – מן המקום
20 שעומד בו ועד מְקוֹם פְּלוּנִי, אם פְּחוֹת מִשְׁלִשִׁים יוֹם, הרי הוא נזיר
21 למשך שְׁלִשִׁים יוֹם, וְאִם לָאוּ – אם משך ההליכה אינו פחות
22 משלשים יום, הרי הוא נזיר כְּמִנֵּי הַיּוֹמִים שנמשכת ההליכה
23 למקום פְּלוּנִי אף יותר משלשים יום, וקשה, וְאֵימָא הֵתָא נָפִי שאין
24 כוונתו לנזירות יותר משלשים יום, אלא כאומר אֵרִיבָא לִי הָא
25 מִילְתָּא כְּהִלְכָה מִכָּאן ועד מְקוֹם פְּלוּנִי. מתרצת הגמרא: אָמַר רַבָּה,
26 מדובר במשנה זו כְּשֶׁהֲחִזִּיק בְּרַדָּךְ – שיצא לדרך לילך למקום
27 פְּלוּנִי, ומסתבר שכדי להניצל מהסכנות שבדרך קיבל עליו נזירות
28 כמנין ימי ההליכה.

29 הגמרא ממשיכה להקשות על דין משנתנו באומר 'מכאן ועד סוף
30 העולם': וְלִיהוֹי – ויחיה נזיר כנגד כָּל פְּרָסָה וּפְרָסָה – נאמר
31 שכוונתו לקבל הרבה נזירות נפרדות כמנין הפרסאות שיש מכאן
32 עד סוף העולם שהוא מהלך חמש מאות שנה, ויגלח כל שלשים
33 יום. מתרצת הגמרא: אָמַר רַב פֶּסָא, מדובר בְּאֶתְרָא דְלֵא מְנֵי פְרָסֵי
34 – במקום שלא נהוג למנות מרחק לפי פרסאות, ולכן לא מסתבר
35 שנתכוין לכך.

36 מקשה הגמרא: וְלִיהוֹי כָּל אַוּוּנָא וְאַוּוּנָא – ויחיה נזיר כנגד כל
37 מהלך יום ויום, כלומר, נפרש שכוונתו לקבל עליו נזירות כמנין
38 ימי ההליכה עד סוף העולם. מִי לֹא תַנֵּן לקמן ה), האומר 'הריני
39 נזיר כְּעֶפְרַי הָאֵרִי, וכשער ראשי' – או 'כשער ראשי, וכחול הים' –
40 או 'כחול הים', הרי זה נזיר עולם – הרי הוא נזיר נזירות הרבה זו
41 אחר זו, במשך כל ימי חייו, לפי שמפרשים שקיבל על עצמו מספר
42 נזירות כמנין השערות או גרגרי העפר והחול, וּמְגִלַּח אָחַד
43 לְשָׁלְשִׁים יוֹם, בסיום כל נזירות ונזירות. וכשם שבלשונות אלו
44 מפרשים שכוונתו לריבוי נזירות, נפרש כך גם ב'מכאן ועד סוף
45 העולם'. מתרצת הגמרא: כָּל הַתּוֹלָה נזירותו בְּמִילְתָּא דְאֵית בֵּיה
46 קִיּוּרָתָא – בדבר שיש לו קצבה, לֹא קְתַנֵּי – לא שנה התנא שדינו

אגרות קודש

[ה'יתשלי"א]

תמצא (בהתיעצות עם הנהלת הישיבה בה לומד בנה ש"י) בחור מתי' הישיבה **שבעד תשלום**
כסף יקדיש מזמנו ללמוד עם בנה בתור חבר גדול קצת ממנו – שכן נוהגים בכו"כ ישיבות (ואין בזה
כל בושה כלל).

השמות דבנה ואזכיר עה"צ.